ما در نماز با یکدیگر صحبت می کردیم؛ اما زمانی که این آیه نازل گردید: «و با فروتنی و فرمانبرداری برای الله به پا خیزید» به ما دستور داده شد تا در نماز سکوت کنیم و از صحبت کردن منع شدیم.

از زید بن ارقم رضی الله عنه روایت است که می گوید: ما در نماز با یکدیگر صحبت می کردیم؛ اما زمانی که این آیه نازل گردید: «وَقُومُواْ لِلَّهِ قَانِتِينَ»: «و با فروتنی و فرمانبرداری برای الله به پا خیزید» به ما دستور داده شد تا در نماز سکوت کنیم و از صحبت کردن منع شدیم.
[صحیح است] [متفق علیه]

نماز راه ارتباطی بنده با پروردگارش می باشد؛ بنابراین نباید نمازگزار در نماز جز به مناجات با الله مشغول باشد. زید بن ارقم رضی الله عنه خبر می دهد که مسلمانان در ابتدا به اندازه ی نیازشان در نماز با یکدیگر صحبت می کردند؛ هریک از آنها با کسی که در کنارش بود، در مورد نیازش سخن می گفت؛ و این درحالی بود که رسول الله صلی الله علیه وسلم می شنید و آنان را از این کار نهی نمی کرد. اما از آنجا که نماز محل مناجات با الله بود و جایی برای سخن گفتن با مخلوقات نبود، الله متعال آنها را به سکوت امر می کند و اینکه مراقب نمازهای شان باشند؛ و آنان را از سخن گفتن در نماز نهی کرده و این آیه را نازل می کند: «حَافِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلاةِ الوُسطى وَقُومُوا لله قَانِتِينَ» [بقره: 238] «[ای مسمانان] بر [انجام] همه نمازها و [به خصوص] نماز عصر کوشا باشید و با فروتنی و فرمانبرداری برای الله به پا خیزید». به این ترتیب صحابه متوجه نهی از سخن گفتن در نماز می شوند و از آن دست می کشند.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/5204